A°. 1832. N°. 31.

De uitgave van deze Courant geschiedt des Woensdags en Zaturdags, bij de GEZUSTERS SERRES. Het abonnement is ƒ 9,95 per Jaar.

SURINAAMSCHE COURANT.

WOENSDAG, DEN 18den APRIL.

PARAMARIBO.

PUBLICATIE.

Houdende ampliatie op art. 68 van de Publicatie, betrekkelijk het heffen der belasting op de erfvolgingen, dd. 1/11 *Junij* 1830, (Gouvernements-Blad, n°. 9.)

DE GOUVERNEUR GENERAAL *ad interim* IN RADE.

Allen die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

Nademaal bij art. 68 der Publicatie, betrekkelijk de belastingen op de Erfvolgingen dd. 1/11 Junij 1830 (Gouvernements-Blad, n°. 9, niet voorzien is in het geval dat de door den dood bevestigde uiterste wilsbeschikkingen niet gepasseerd zijn, in zoodanigen vorm, welke de opening en uitlezing van dezelve noodzakelijk maakt en, nademaal er intusschen geene redenen bestaan, waarom de Ontvanger met de perceptie van het Successieregt belast, in dit geval onkundig zouden moeten blijven van die bijzonderheden, welke, wanneer de uiterste wilsbeschikkingen in zoodanigen vorm zijn verleden, dat derzelver opening en uitlezing noodzakelijk volgen moet door de Ambtenaren met de Notariële practijk in de Nederlandsche West-Indische Bezittingen belast, volgens hetzelfde artikel, binnen den tijd van *acht* dagen na dezelve opening en uitlezing, ter hunner kennisse moeten gebragt worden.

ZOO IS HET, dat Wij daarin willende voorzien, hebben goedgevonden en verstaan, art. 68 van de evengemelde Publicatie te amplieren, als volgt:

»Wanneer de uiterste wilsbeschikkingen »niet in eenen vorm zijn gepasseerd, die »eene opening of lezing noodzakelijk maakt, »zullen de bovenstaande verpligtingen ver»vuld worden door de Erfgenamen en »Executeuren of Bewindvoerders van de »Nalatenschap, binnen de *drie* dagen, »nadat dezelve door den Ontvanger met »de perceptie van dit middel belast, daar»toe schriftelijk zullen zijn aangemaand, »en zulks op eene boete van *Tien Gul»den*, voor elken dag verzuim."

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd en in het Gouvernements-blad geïnsereerd.

Aldus gearresteerd in de Raadsvergadering, gehouden alhier aan *Paramaribo*, den 10den April 1832, het negentiende Jaar van Zijner Majesteits Regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van den Gouverneur Generaal *ad int.* in Rade,

De Algemeene Secretaris,

G. A. VAN DER MLE.

Woensdag, 18 *April* 1832.

Ten huize van den Gouverneur Generaal *a. i.*, zal *Heden Avond* geen Gezelschap worden ontvangen.

ADVERTENTIËN.

TRANSPORTEN.

Den 27sten Maart 1832. J. E. VELS, aan JULIANE COMVALIUS, van het Huis en Erf, aan de *Zwartenhovenbrug-* en *Saramaccastraten*, bekend onder L. D. N°. 492.

Den 30sten. J. ASMUS *nom. ux.*, aan J. W. BECKER, van een derde gedeelte in het Huis en Erf, aan de *Gravenstraat*, bekend onder L. C. N°. 24.

Idem. De Vrije ROXANNA van STUIJVESANDT, aan PROFIT van POHL, van een Erf en daarop staand Half-dak, gelegen aan de *Keizerstraat*, bekend onder L. D. N°. 204.

Den 9den April. G. JACOBS qq., den Boedel MARIANNA ISAAC NATHAN SAMSON, aan de *vier* Kinderen van de Weduwe wijlen C. S. GOMPERTS, geb. JACOBS, van het Erf, op den hoek van de *Heerenstraat* en *Oude Oranje tuin*, bekend onder L. B. N°. 71.

Den 10den. M. C. E., — A. P. en C. H. AULORIUS en J. B. LOUZADA, aan M. BOSFAELD, voor hare minderjarige Kinderen, van het Huis en Erf, aan de *Wagenwegstraat*, bekend onder L. D. N°. 121.

HIJPOTHEEK.

Den 10den April. D. DANJON qq., Eerste Hijpotheek, te vestigen op de Plantaadje *Johanna Catharina*, ten behoeve van den Boedel C. L. WEISSENBRUCH.

Paramaribo, 14 April 1832.

De Secretaris van het Gemeente Gemeente,

WENTHOLT.

F. EIJSBREKER

Presenteert te Koop: Krenten; Pruimen; Rosijnen; Appelen; Peeren; Sago; gedroogde Doperwten; pullen Moucherons; Fermeceille; Capions Mosterd; Pate d'Italie; Pepermunt; best Rosewater; gekleurde Ouweltjes in doosjes, enz.

☞ Aan Boord van het Schip *Maria Adriana*, gevoerd door Kapt. L. HUS, bevindt zich nog een KISTJE, gemerkt W. H., waarvan den Eigenaar bij deze verzocht wordt, tegen betaling dezer Advertentie-kosten, hetzelve spoedig te doen afhalen.

Paramaribo, 17 April 1832.

A. SALOMONS, zal aanstaande Dingsdag ten *Negen* uren, op Vendu verkoopen: Een groote Zes riems TENTPONTJE en Toebehooren. — Gemeld Vaartuig is te bezigtigen één dag voor den Verkoop.

G. M. A. SANDER, geb. SANDER vertrekt.

J. L. G. KUHN vertrekt.

MENGELINGEN.

DE DUCHTIGE LES.

(Eene ware gebeurtenis.)

Ik was pas Musketier geworden, — zoo verhaalde de Fransche Graaf VAN EGMONT, bij een avondmaal, — en, hartelijk verblijd dat ik van de boeijen eener lastige opvoeding ontslagen was, volgde ik blindelings het vrolijk leven mijner kameraden.

Van eene wel bezette tafel, ging ik met eenige dezer kameraads naar de Opera. Zij was zoo vol, dat wij niet dan met de grootste moeite tot in het midden van de bak konden dringen. Verder konden wij niet komen, en ik zou, zoowel als mijne vrienden, hiermede te vreden geweest zijn, indien niet juist voor mij een oud Heer met een allongepruik gestaan had, die voor mij een onbeklimbaar bolwerk werd, dat mij verhinderde de aardige zangeres te zien, die ons herwaarts gelokt had. Mijn dringend verzoek, om eene kleine buiging ter zijde, opdat ten minsten voor mij een hoekje om te kunnen zien overbleef, viel dezen Heer reeds lastig, en eindelijk antwoordde hij mij droog: het is onmogelijk. Deze koelbloedigheid, en vooral de bespotting mijner buren, en het gelach van mijne jonge vrienden, ergerden mij zoo, dat ik eene schaar uit mijn zak haalde, en begon, om niet alleen met dezelve door het bosch van krullen, eenen weg te banen, maar ook de knoopen af te snijden, die bij de minste beweging heen en weder slingerden. Deze wraak verwekte een luid gelach, waardoor mijn voorman uit zijne gevoelloosheid ontwaakte en den erbarmelijken toestand zijner pruik ontwaarde. Hij draaide zich nu zoo goed hij kon om, en zeide: ik hoop, jonge vriend! dat gij niet zonder mij zult heengaan. Deze korte woorden, gepaard met eenen veel beteekenenden blik, deden mij mijne dwaasheid in haren geheelen omvang gevoelen, en, ik beken het gaarne, verminderde merkelijk het genoegen, waarmede ik die begaan had. Intusschen wie eens het spel begonnen heeft, dient het ook te voleinden, ik zag dit zeer goed in, en besloot dus ook dit te doen.

Toen de Opera geëindigd was, en mijn man deftig vooruit stapte, gaf hij mij een wenk, hem te volgen, ik deed dit ook, met moeite wandelde hij, over de plaats van het Palais-Roijal, in de straat *St. Thomas-du-Louvre*. Toen wij in de Arcade waren, bleef hij plotsing staan, zeggende: gij zijt nog jong, Heer Graaf VAN EGMONT, want ik heb de eer u te kennen, en ik ben u eene schuldig, voor welke mij uwe overledene Vader,

dien ik de eer had nog beter te kennen, vermoedelijk zou gedankt hebben. Als men iemand openlijk beleedigt, vooral een oud soldaat, dan moet men ook weten te vechten. Wij willen nu eens zien, zoo vervolgde hij, terwijl hij zijnen degen trok, hoe gij u hierbij gedragen zult. Eene zoo beleedigende aanspraak ontstak mijne woede, ik was jong en gevoelig, en viel dus onstuimig op hem aan. Maar mijn man stond onbeweegelijk en pal als een muur, vergenoegde zich in het eerst met alle mijne stoten behendig af te wenden, en beantwoordde eindelijk mijne uitvallen, door mijne degen zes schreden ver te doen vliegen. Raap hem op, Heer Graaf, zeide hij met zijne voorgaande koelbloedigheid, een man van uwen naam moet niet als een danser der Opera vechten, maar als een galant homme, zonder te wijken noch te wankelen, en dit eisch ik van u! — Gij hebt tot mijn grootste verdriet gelijk, antwoordde ik met verborgen toorn, en ik hoop mij dra uwe achting waardig te maken! Vast besloten hebbende liever om te komen, dan mij aan nieuwe spotternijen van dezen zonderlingen wederpartijder bloot te stellen, viel ik op hem aan, met dezelfde koelbloedigheid, waarmede hij zich verdedigde. Goed zoo, zeer goed, Heer Graaf, riep deze geduchte vijand nu en dan, tot hij, eindelijk met de woorden: nu, voor ditmaal mag het genoeg zijn, mij door den arm stak. Hij plaatste mij hierop tegen den muur, verzocht mij een oogenblik te wachten, en keerde dra met eene huurkoets terug. Wij klommen in het rijtuig, hij verbond mijne wond met een zakdoek, liet den koetsier naar het verblijf der Musketiers in de straat de *Beaune* rijden, gaf mij over aan den Zwitzer, en nam afscheid.

Er verliepen zes weken, eer mijne wond genezen was. Toen ik naauwelijks acht dagen weder had kunnen uitgaan, en op eenen avond in het koffijhuis *de la Regene* eenige mijner kameraden opzocht, ontmoette ik mijnen man weder. Hij liet zijne *bavaroise* (thee met siroop de cappillaire) staan, kwam bij mij, sprak met den vinger op den mond, niets meer dan: Bst! en wenkte mij hem te volgen. Wij kwamen op de vorige plaats, mijn lieve Graaf, zeide hij, gij hebt u een weinig vermaakt bij het verhaal van ons avontuur, en ik bemin u te zeer, dan dat ik het niet nog aardiger zou zoeken te maken, op dat gij nog een aanhangsel tot uw verhaal zoudt kunnen leveren, — frisch dan van leer getrokken! — Met een woord, mijne heeren en dames! zoo vervolgde de Graaf VAN EGMONT, op deze tweede les, die bijna zoo als de eerste uitviel, volgde eenige maanden naderhand nog een derde, en de dappere ijzervreter werd mij eindelijk zoo geducht, dat ik bijna schuwde op eene openbare plaats te verschijnen, om hem niet te ontmoeten. Want ik vergat u te zeggen, dat hij mij de laatste les juist beliefde te geven des daags voor het karnaval, dat ik dan zoo treurig mogelijk in mijn bed moest doorbrengen. Verbeeld u dus mijne vreugde en dankbaarheid, toen een knecht van het koffijhuis *de la Regene*, eens op een morgen bij mij kwam, zeggende: om vergeving, heer Graaf, ik geloofde u eene dienst te doen, als ik u de tijding bragt, dat de Heer BST gisteren avond overleden is, en dat mijn heer hoopt u nu dra weder bij ons te zien.

Behalve het aangename en leerzame, dat de lezing van Anecdoten in uren van uitspanning oplevert, brengen dezelve tevens dit voordeel aan, dat ze, bij mangel van gesprek of vrolijkheid in eenig gezelschap, leven en opgeruimdheid kunnen te wege brengen; terwijl daarenboven, niet zelden, eene origineele anecdote den mensch juister karakteriseert, dan eene uitvoerige schildering van zijn gemoedsbestaan. Maar wat meer is, er zijn gevallen, waarin anecdoten, niet alleen eenen gewigtigen invloed uitoefenen op het lot van bijzondere personen, maar zelfs op dat van geheele volken!

Het volgende moge daarvan, onder anderen, ten bewijze strekken:

De minister VAN MALESHERBES, onder de regering van LODEWIJK XVI, vertelde zeer gaarne anecdoten. Deze zwakheid in een' minister mogt daarom eenige verschooning vinden, dat hij de kunst meesterlijk verstond dezelve met smaak voor te dragen.

Het was voor *Frankrijk* van het grootste belang, om in 1787 de *Nederlanden* niet weder van den invloed der kabinetten van *Engeland* en *Pruissen* afhankelijk te maken. Om dit voor te komen, moest *Frankrijk* toonen, dat het deszelfs ernstig voornemen was, om alle gewapende tusschenkomst van *Pruissen* in de aangelegenheden der stadhouderlijke regering krachtdadig tegen te gaan.

De minister van Financiën en van Buitenlandsche zaken waren tegen den oorlog; en de eerste vooral, gaf te kennen, geene middelen te weten, om de noodige gelden voor eenen veldtogt te bekomen. — De Koning daarentegen, en MALESHERBES drongen aan op eene ernstige remonstrantie.

Om de uitvoering van dit voornemen te beletten, bediende de minister van Binnenlandsche zaken, DE BRIENNE, zich van de volgende list.

De Maarschalk, Graaf DE SEGUR, toenmaals minister van oorlog, had alreeds voorloopig van den Koning het bevel bekomen, de noodige maatregelen te nemen tot het bijeenbrengen van een leger in den omtrek van *Givet*, en wachtte met ongeduld naar den stelligen last, om dit bevel dadelijk ten uitvoer te brengen; waarom hij bij elke zitting van den Staatsraad dit onderwerp ter sprake bragt.

Telkens, wanneer de minister DE BRIENNE vernam, dat daaraan eenigzins gehoor werd verleend, wist hij den Heer DE MALESHERBES tot het vertellen van anecdoten aan te zetten, welke daarmede altijd gereed was, en waarnaar de Koning altijd met opmerkzaamheid luisterde. En wanneer MALESHERBES eens aan den gang was met vertellen, dan vond hij moeijelijk een einde. Zoo vervloog intusschen de tijd, zonder dat er iets bepaaldelijks werd uitgevoerd.

Op deze wijze gingen vier zittingen en alzoo veertien dagen verloren. En toen eindelijk de zaak tot rijpheid gekomen was, vernam men de tijding, dat *Holland* alreede door de Pruissische troepen bezet, en alzoo al de te nemend maatregelen te laat waren.

De Hertog van *Brunswijk*, die het opperbevel over de Pruissische troepen voerde, kwam er naderhand rond voor uit, dat de Koning van *Pruissen* in den beginne nog aarzelde, om zich in eenen oorlog met *Frankrijk* in te wikkelen, waardoor hij zich zijnen bondgenoot, den Keizer van *Oostenrijk*, welligt tot vijand had kunnen maken, zoodat de Hertog met alle voorzigtigheid moest te werk gaan. Hij zond ten dien einde twee officieren van zijnen staf naar *Givet*, met het voornemen, om, wanneer zich aldaar een leger bevond, halt te houden; — doch toen hier geen vaandel noch tent te zien was, verhaastte hij zijnen marsch, en veroverde *Holland*.

Men weet de gevolgen van deze inneming.

DE EERLIJKE LANDMAN.

Eene ware gebeurtenis.

Zeker landman, tusschen de zestig en zeventig jaren oud, die door vlijt en huishoudelijkheid het zoo ver gebragt had, dat hij zich in het bezit van een aanzienlijk vermogen bevond, op zekeren tijd, bezig zijnde met het in orde brengen van eenige oude papieren, vond daaronder de rekening timmerman, die hem, eene reeks van jaren geleden, eene groote hoeveelheid hout geleverd had. Dezelve als ter loops inziende meende hij te bespeuren, dat er een abuis in de opstelling moest plaats hebben, alzoo hem het bedrag van de som der voor het geleverde te gering voorkwam. Dadelijk rekende hij dezelve na, en ontdekte, dat de timmerman *vijftig* gulden te weinig ontvangen had. «Goede hemel!» riep hij, »wat heeft zich de goede man vergist; hoe »is het mogelijk, dat dit eerst na vier en »twintig jaren door mij ontdekt wordt; »doch gelukkig zijn zijne kinderen nog in »het leven; aan hen wil ik dit te kort »vergoeden.» Daar hij niet meer kon uitgaan, verzocht hij een' zijner vrienden, dit geld, benevens de verloopene interessen, aan de Erfgenamen ter hand te stellen.

HORMISDAS.

De Keizer CONSTANTIUS aan HORMISDAS *den Persiaan*, de grootheid van *Rome*, het verbazend getal harer bewoners, de pracht van derzelver gebouwen, en, datgeen, waarin zij boven andere steden zoo uitmuntte, vertoonende, vroeg hem, of hij haar in alle opzigten geene stad zonder wedergade vond? »Ik beken,» antwoordde HORMISDAS; »dat *Rome* de verwonderens»waardige en de schoonste van alle steden »is, en hetgeen mij vooral in dezelve be»haagt is, dat men daar zoo wel als elders »sterven moet.»

AGATHOCLES.

AGATHOCLES, zoon van een' Pottenbakker, Koning van *Sicilie* geworden zijnde, had eens het beleg voor eene zekere stad geslagen. De belegerden schreeuwden hem van hunne muren toe: »Wel, Pottenbak»ker! waaruit zult gij de soldij van uw »leger betalen?» Hij antwoordde hun: "Uit den buit van uwe stad, als ik dezelve "zal veroverd hebben." Haar stormenderhand innemende, deed hij al de inwoners verkoopen, en maakte zich van hen met dit antwoord af: "Indien gij mij nu weder "beleedigt," zal ik mij over u bij uwe "meesters beklagen."

De grootste lof, die men eenen Vorst kan geven, is, hem *goed* te noemen; en de eenige loftuitingen, die het hart geeft, zijn die, welke door de goedheid worden uitgelokt. De dapperheid alleen maakt slechts den roem des Vorsten uit; door goedheid maakt hij zijne volkeren gelukkig; als zegepraler huldigt men hem, om zijne goedheid bemint men hem.